

den havde dog aldrig faaet Bugt med Levetrangen hos ham. Festlig oplyste Stuer, smukke Kvinder, Smil og Blomster holdt ham i Aande. Naarsomhelst og hvorsomhelst man fik Øje paa ham, saae man ham fuldt optaget af at fortælle, forklare og overbevise. I Selskabslivet som i Literaturen var han en Erobrer og Fortryller, og med al sin overmodige Udæskning var han egenlig altid bekymret for, at man ikke skulde synes om ham. Selv den ubetydeligste unge Students Mening om ham var ham aldrig helt ligegyldig. Han kunde ofte nok i sine Skrifter tale overlegent og spottende om Livet og dets Gøglespil, — overalt hvor han mødte det, fik det alligevel hurtig Magten over ham. Endog i dets allermindst tiltalende Former kunde han ikke modstaa det, saa ukuelig, saa overdaadig frugtbar var Naturbunden hos dette Hovedstadsmenneske, der var født i selve Byens Midte, vokset op af dens Stenbro som Sydens flammeblomstrende Kaktus af en Klippegrund.

Det var netop denne tindrende Livsoptagethed, der gjorde ham til en saa ejendommelig Fremtoning i et ufrisk Bondeland som det danske. I Tidens literære Koncert, hvori der hørtes alle Slags Instrumenter fra Domsbasunen til Markedstrompeten og det fromme Kirkeklokkespil, var og forblev han Naturtonen — den paa eengang dragende og ængstende. Som han her hastede frem mod Dansesalen med de to rødmende unge Piger under